

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/236/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5716205163
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 08. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2018:5716205163.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Urbanovej a členov JUDr. Yvetty Dzugasovej a Mgr. Anny Mihálikovej, v právnej veci žalobcu: E. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom U. XXXX/X, XXX XX U., proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, o určenie neprijateľných zmluvných podmienok a zaplatenie sumy 1.113,35 Eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Martin č.k. 18C/41/2016-81 zo dňa 09. 02. 2017, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Martin č. k. 18C/41/2016-81 zo dňa 09. 02. 2017 p o
t v r d z u j e .

Žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a podľa príslušných ustanovení zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch určil neprijateľnosť zmluvných podmienok obsiahnutých v úverovej zmluve zo dňa 28.08.2012 uzavretej medzi sporovými stranami, a to v znení podrobne uvedenom vo výroku napadnutého rozsudku (výrok I.). Zároveň týmto rozsudkom rozhodol podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 1.113,35 Eur v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok II.). Žalovanému bola tiež uložená povinnosť podľa zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov zaplatiť súdny poplatok za návrh v sume 66,50 Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok III.). Napokon súd prvej inštancie priznal žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok IV.).

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal určenia neplatnosti Rozhodcovskej doložky obsiahnutej v Rozhodcovskej zmluve zo dňa 28.08.2012 ktorá je neoddeliteľnou súčasťou Zmluvy o úvere č. 609001078 zo dňa 28.08.2012, čl. 12 Všeobecných obchodných podmienok - Dohoda o vyplnení zmienek - Zmluvy o úvere č. 6090001078 zo dňa 28.08.2012 a čl. 4, čl. 5 Všeobecných obchodných podmienok Zmluvy o úvere č. 6090001078 zo dňa 28.08.2012 a zároveň žiadal, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 1.113,35 Eur titulom vydania bezdôvodného obohatenia z dôvodu, že Zmluva o úvere č. 609001078 zo dňa 28.08.2012 neobsahuje všetky náležitosti v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z., čoho následkom je, že úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov; suma 1.113,35 Eur predstavuje sumu, o ktorú žalobca preplatil svoju povinnosť voči žalovanému vyplývajúcu zo Zmluvy o úvere.

3. Súd prvej inštancie vo veci rozhodol rozsudkom č.k. 18C/41/2016-32 zo dňa 23.06.2016 tak, že určil neprijateľnosť zmluvných podmienok obsiahnutých v Úverovej zmluve zo dňa 28.08.2012, uzavretej medzi sporovými stranami v znení podrobne uvedenom vo výroku rozsudku a súčasne rozhodol o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 1.113,35 Eur v lehote do troch dní od právoplatnosti

rozsudku, pri aplikácii ust. 153 ods. 4 O.s.p. účinného v čase rozhodovania, v spojení s § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, podľa príslušných ust. zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Žalovanému bola tiež uložená povinnosť podľa zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov zaplatiť súdny poplatok za návrh v sume 66,50 Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku a žalobcovi náhradu trov konania podľa § 142 ods. 1 O.s.p. (účinného v čase rozhodovania) z dôvodu ich neuplatnenia nepriznal. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný odvolanie, na základe ktorého ho Krajský súd v Žiline uznesením sp. zn. 6Co/238/2016 zo dňa 30.11.2016 zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti.

4. Pri rozhodovaní o prejednávanej právnej veci po zrušení rozsudku č.k. 18C/41/2016-32 zo dňa 23.06.2016 okresný súd (v intenciách rozhodnutia odvolacieho súdu) zistil, že žalobca ako dlžník a žalovaný ako veriteľ uzavreli dňa 28.08.2012 Zmluvu o úvere č. 609001078, na základe ktorej veriteľ poskytol dlžníkovi úver vo výške 1.000,00 Eur. Dlžník (žalobca) sa zaviazal zaplatiť veriteľovi (žalovanému) túto sumu zvýšenú o príslušný poplatok 730,00 Eur, t.j. celkovo zaplatiť čiastku 1.730,00 Eur v 10 mesačných splátkach po 173,00 Eur, počnúc dňom 22.09.2012 na účet veriteľa (žalovaného). Zmluvu o úvere uzavretú medzi sporovými stranami konajúci súd považoval za spotrebiteľskú, ktorá sa spravuje režimom právnej úpravy podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzavretia predmetnej zmluvy a taktiež ustanoveniami § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Zmluvnými stranami bol na jednej strane žalobca ako spotrebiteľ v zmysle § 2 písm. a) zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a na druhej strane žalovaný ako predávajúci (dodávateľ), ktorý pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti. Z uvedeného dôvodu je táto zmluva regulovaná osobitnou právnou úpravou zákona o spotrebiteľských úveroch, zákona o ochrane spotrebiteľa a tiež ochrannými ustanoveniami Občianskeho zákonníka, keďže ide o vzťah medzi dodávateľom - predávajúcim a spotrebiteľom.

5. Neoddeliteľnú súčasť uzatvorenej Zmluvy o úvere tvorí aj Rozhodcovská Zmluva, ktorú zmluvné strany podpísali súčasne so Zmluvou o úvere, t.j. dňa 28.08.2012, podľa ktorej všetky spory, ktoré vzniknú zo Zmluvy o úvere č. 609001078, uzatvorenej dňa 28.08.2012, vrátane sporov o jej platnosť, výklad alebo zrušenie ako aj spory, ktoré vzniknú z dohody o vyplnení zmeniek zabezpečujúcej uvedenú Úverovú zmluvu a uplatneniu práv z takto vyplnenej zmenky vrátane sporov o jej platnosť, výklad alebo zrušenie, budú riešené pred Stálym rozhodcovským súdom, ktorým sa na účely tejto zmluvy rozumie Stály rozhodcovský súd zriadený spoločnosťou Slovenská rozhodcovská, a.s. so sídlom Karloveské rameno 8, 811 04 Bratislava, IČO: 35 922 761. Predmetnú Rozhodcovskú zmluvu určil prvoinštančný súd v zmysle § 298 ods. 2 CSP za neplatnú, nakoľko na základe vykonaného dokazovania mal preukázané, že táto nesporne závisí od Zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 28.08.2012, a preto ju bolo dôvodné podriaďiť režimu právnej úpravy o ochrane spotrebiteľa, keď práve táto upravuje riešenie sporov zo Zmluvy o úvere č. 609001078 zo dňa 28.08.2012 (§ 52a ods. 2 Občianskeho zákonníka). Uvedenú Rozhodcovskú zmluvu v súlade s § 53 ods. 1 až 3 a ods. 4 písm. a) Občianskeho zákonníka súd vyhodnotil ako neprijateľnú zmluvnú podmienku. Vo vzťahu k námietke žalovaného, že zmluvné strany uzatvorili nevýhradnú rozhodcovskú zmluvu, že rozhodcovská zmluva obsahuje ustanovenie, ktoré pripúšťa právo žalobcu obrátiť sa so žalobou na začatie konania na príslušný všeobecný súd Slovenskej republiky, okresný súd uviedol, že v prípade, ak by sa začalo rozhodcovské konanie na návrh žalovaného ako žalobcu, spotrebiteľ by bol následne nútený podrobiť sa rozhodcovskému konaniu. Aj keď bola Rozhodcovská zmluva v danom prípade formálne vyhotovená na samostatnom dokumente a samostatne podpísaná, jej znenie bolo vopred pripravené - predtlačené (formulárová zmluva) a žalobca obsah tejto zmluvy sám nemohol ovplyvniť. V danom prípade totiž prichádzalo do úvahy len podpísanie predmetnej zmluvy s vytlačeným obsahom alebo jej odmietnutie. Pri rokovaní boli do zmluvy dopísané iba údaje dlžníka a číslo zmluvy, ku ktorej sa táto rozhodcovská zmluva vzťahuje. Je teda zrejmé, že pri predmetnej Rozhodcovskej zmluve spotrebiteľ nemá na výber, ak bude žalovaný na rozhodcovskom súde, bude v takomto prípade nútený riešiť spor výlučne na rozhodcovskom súde, čo však nie je zmyslom a cieľom úpravy spotrebiteľského práva v Občianskom zákonníku, t.j. poskytnúť spotrebiteľom v Slovenskej republike ako členskom štáte EÚ minimálne taký štandard ochrany, aký stanovuje Smernica rady 93/13/EHS, pričom sa vychádza zo zásady ochrany spotrebiteľa ako tzv. slabšej zmluvnej strany a neprípustnosti zneužívania monopolného postavenia dodávateľov ako tzv. silnej zmluvnej strany. Rozhodcovskú zmluvu je v danom prípade potrebné považovať za tzv. formulárovú zmluvu, ktorej obsah spôsobuje hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán v neprospech spotrebiteľa. Okresný súd nepovažoval za dôvodnú ani námietku žalovaného o tom, že vo veci už bolo právoplatne rozhodnuté rozhodcovským rozsudkom, keď žalovaný

existenciu rozhodcovského rozsudku nepreukázal. Pokiaľ by aj rozhodcovský rozsudok bol vo veci vydaný, pri vyhlásení neplatnosti rozhodcovskej zmluvy by ho bolo potrebné považovať za neúčinný, t.j. nulitný, netvoriaci prekážku následného prejednanía a rozhodnutia veci všeobecným súdom.

6. Prvoinštančný súd ďalej určil neplatnosť článku 12 Všeobecných obchodných podmienok týkajúcich sa uzavretej Zmluvy o úvere, v ktorom bola obsiahnutá Dohoda o vyplnení zmeniek Zmluvy o úvere č. 609001078 zo dňa 28.08.2012 v znení: „Na zabezpečenie peňažného záväzku dlžníka ako vystaviteľa zmeniek (ďalej aj ako „vystaviteľ“), vyplývajúceho z tejto úverovej zmluvy voči veriteľovi ako remitentovi (ďalej aj ako „remitent“) vystavil vystaviteľ dve zmenky, v ktorých nie sú vyplnené zmenková suma a dátum začiatku úročenia zmenkovej sumy. Ručiteľ je z takto vystavených zmeniek zaviazaný ako zmenkový ručiteľ. Remitent má právo uplatniť si celý svoj peňažný nárok vyplnením ktorejkoľvek zmenky. Zmluvné strany a ručiteľ sa dohodli, že zmenkovú sumu vyplní na prvej zo zmeniek remitent najskôr v deň, kedy sa v zmysle bodu 4. týchto podmienok stane celý dlh splatný okamžite, t.j. keď dlžník neuhradí včas štyri po sebe idúce splátky, prípadne uhradí len časti splátok, alebo neuhradí včas poslednú splátku alebo časť poslednej splátky. Zmenková suma bude pozostávať zo sumy všetkých peňažných nárokov veriteľa voči dlžníkovi, ktoré veriteľovi vzniknú ku dňu vyplnenia prvej zo zmeniek. Dátum začiatku úročenia zmenkovej sumy vyplní na prvej zo zmeniek remitent tak, že ním bude deň, kedy sa v zmysle bodu 4. týchto podmienok stal splatný celý dlh. Zmluvné strany a ručiteľ sa dohodli, že remitent je oprávnený vyplniť druhú nevyplnenú zmenku v prípade, ak zmenka, ktorá bola vyplnená ako prvá, bola zničená alebo stratená, a to tak, že zmenková suma bude pozostávať zo sumy všetkých peňažných nárokov veriteľa voči dlžníkovi, ktoré veriteľovi vzniknú ku dňu vyplnenia druhej zo zmeniek. Dátum začiatku úročenia zmenkovej sumy vyplní na druhej zo zmeniek remitent tak, že ním bude deň, kedy sa v zmysle bodu 4. týchto podmienok stal splatný celý dlh. Zmluvné strany sa dohodli, že takto vyplnená zmenka bude predstavovať samostatný zmenkový nárok veriteľa voči dlžníkovi a ručiteľovi.“ Uvedené dojednanie sa týka hlavného predmetu plnenia - poskytnutého úveru a podľa názoru súdu nebolo vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne (okrem toho, že zmluvná podmienka nebola individuálne dojednaná), nakoľko nie je zrejmé, z akých položiek bude pozostávať vyplnená zmenková suma.

Len konštatovanie, že zmenková suma bude pozostávať zo sumy všetkých peňažných nárokov veriteľa voči dlžníkovi, ktoré veriteľovi vzniknú ku dňu vyplnenia, je veľmi všeobecné a spôsobuje nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán. Takéto dojednanie sa prieči právnej úprave ochrany spotrebiteľa, lebo nedáva možnosť spotrebiteľovi posúdiť rozsah svojho záväzku.

7. Podľa článku 15 Všeobecných obchodných podmienok sa zmluvné strany v zmysle § 262 ods. 1 Obchodného zákonníka dohodli, že všetky ich právne vzťahy sa budú spravovať Obchodným zákonníkom a ďalej, že Zmluva úvere sa uzatvára podľa § 269 ods. 12 Obchodného zákonníka. Okresný súd určil tiež neplatnosť uvedenej dohody pre jej neprijateľnosť. Aj keď Zmluva o úvere v zmysle § 497 a nasl. Obchodného zákonníka v spojení s § 261 ods. 6 písm. d) Obchodného zákonníka v znení účinnom ku dňu podpísania predmetnej Zmluvy o úvere boli absolútnym obchodom, v danom prípade mala Zmluva o úvere charakter zmluvy spotrebiteľskej, na základe čoho mohli byť normy obchodného práva použiteľné len vtedy, ak neodporujú právnej úprave majúcej z dôvodu svojej povahy prednosť, teda ak neodporujú právnej úprave spotrebiteľských vzťahov.

8. Za neplatné z dôvodu neprijateľnosti určil okresný súd aj články 4 a 5 Všeobecných obchodných podmienok - „v prípade, ak bude dlžník v omeškaní s niektorou splátkou 7 dní a viac, je povinný túto omeškanú splátku uhradiť do rúk mandatára v hotovosti spolu so zmluvnou pokutou 15,00 Eur za každý jeden prípad omeškania. Ostatné splátky je dlžník povinný platiť podľa splátkového kalendára naďalej vkladovými lístkami alebo prevodnými príkazmi. V prípade, že dlžník neuhradí včas štyri po sebe idúce splátky, prípadne uhradí len časti splátok alebo neuhradí včas poslednú splátku alebo časť poslednej splátky, stáva sa celý dlh splatný okamžite. Dlžník má možnosť uhradiť štyri po sebe idúce splátky, prípadne len časti po sebe štyroch idúcich splátok, v oboch prípadoch spolu so zmluvnou pokutou vo výške 30,00 Eur do rúk mandatára v hotovosti, alebo poukázať na účet veriteľa s možnosťou návratu platenia podľa pôvodného splátkového kalendára. Dlžník sa zaväzuje uhradiť veriteľovi za každú zaslanú upomienku v prípade porušenia podmienok tejto zmluvy čiastku 4,00 Eur ako paušálnu úhradu nákladov a administratívy s tým spojenou do 5 dní od doručenia písomnej výzvy na úhradu“ (čl. 4); „ak sa stane splatný celý dlh naraz v zmysle bodu 4. týchto podmienok, dlžník sa zaväzuje zaplatiť veriteľovi úrok z omeškania vo výške určenej v § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka v platnom znení. V takom prípade veriteľovi vzniká nárok na celý dohodnutý poplatok z dôvodu neplnenia záväzkov dlžníka. Veriteľ je oprávnený v prípade splatnosti celého dlhu v zmysle bodu 4. týchto podmienok pristúpiť k okamžitému vymáhaniu celého dlhu od dlžníka bez ohľadu na dĺžku trvania úveru a súčasne vznikne veriteľovi nárok požadovať bezodkladné zabezpečenie dlhu

dlužníka spôsobom vyplývajúcim zo zmluvy o úvere a/alebo týchto podmienok a/alebo dohody veriteľom. Dlužník je povinný v prípade porušenia svojich zmluvných povinností uhradiť veriteľovi zmluvnú pokutu vo výške 312,00 Eur, ktorá je určená na úhradu všetkých nákladov vynaložených veriteľom v súvislosti s vykonaním úkonov smerujúcich k zabezpečeniu dlhu dlžníka. Pokiaľ dôjde k zabezpečeniu dlžníkovho dlhu uznaním formou notárskej zápisnice ako exekučného titulu, dlžník a veriteľ sa dohodli, že odmenu notára za spísanie notárskej zápisnice, trov právneho zastúpenia pri spísaní v zmysle tejto zmluve obsiahnutého plnomocenstva uhradí za dlžníka veriteľ, pričom tieto náklady zmluvné strany považujú za súčasť nákladov veriteľa spojených s vymáhaním jeho pohľadávky a budú súčasťou notárskej zápisnice ako exekučného titulu. Dlužník sa rovnako zaväzuje uhradiť veriteľovi náklady, ktoré mu vznikli v súvislosti s uplatnením práva spôsobom vyplývajúcim z tejto zmluvy a to najmä, avšak nie výlučne, trovy mediácie, trovy rozhodcovského konania, trovy súdneho konania, trovy exekúcie, trovy právneho zastúpenia veriteľa v týchto konaniach a iné veriteľom preukázateľne vynaložené náklady pri uplatnení svojho práva.“ (čl. 5). Dôvod neprijateľnosti spočíva v tom, že žalovaný do týchto článkov dopredu zahrnul poplatky, zmluvnú pokutu a úrok z omeškania pri aplikácii Obchodného zákonníka, bez možnosti, aby zmluvné strany rokovali o sankciách za porušenie povinnosti spotrebiteľa. Formulácia zmluvných podmienok, ktoré požadujú od spotrebiteľa, ktorý nesplnil svoj záväzok, aby zaplatil ako sankciu spojenú s nesplnením jeho záväzku zmluvnú pokutu vo výške 15,00 Eur za každý jeden prípad omeškania a ďalšia tam dohodnutá zmluvná pokuta, podľa ktorej dlžník má možnosť uhradiť štyri po sebe idúce splátky prípadne len časť po sebe štyroch idúcich splátok, v oboch prípadoch spolu so zmluvnou pokutou vo výške 30,00 Eur do rúk mandátára v hotovosti, je vyjadrená neurčito, nejasne a nezrozumiteľne a tieto podmienky neboli individuálne dojednané. Okresný súd ich považoval za nepríjemné aj pre ich duplicitu, lebo obe zmluvné pokuty (15,00 Eur aj 30,00 Eur) sú za omeškanie s úhradou splátok, spolu aj so sankciou zaplatiť za každú zaslanú upomienku v prípade porušenia podmienok tejto zmluvy čiastku 4,00 Eur ako paušálnu náhradu nákladov, čo dáva možnosť dodávateľovi zaslať aj neefektívne upomienky (napr. viac upomienok za 1 porušenie).

9. Prvoinštančný súd posúdil spotrebiteľský úver poskytnutý žalobcovi na základe Zmluvy o úvere zo dňa 28.08.2012 ako bezúročný a bezpoplatkový v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia Zmluvy, nakoľko na základe vykonaného dokazovania mal preukázané, že predložená Zmluva o úvere neobsahuje niektoré z obligatórnych náležitostí spotrebiteľskej zmluvy - označenie druhu spotrebiteľského úveru v zmysle § 9 ods. 1, písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z., dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z., úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru podľa § 9 ods. 2 písm. i) zákona č. 129/2010 Z.z., ročnú percentuálnu mieru nákladov podľa § 9 ods. 2, písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z., výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa splátky budú priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. ako ani priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov podľa § 9 ods. 2 písm. y) zákona č. 129/2010 Z.z.. Žalobca zaplatil žalovanému spolu sumu 2.113,35 Eur, ktorá skutočnosť nebola medzi sporovými stranami sporná. S prihliadnutím na bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru mal však dlžník zaplatiť veriteľovi len istinu vo výške 1.000,00 Eur. Z uvedených dôvodov konajúci súd uložil žalovanému povinnosť vydať žalobcovi titulom bezdôvodného obohatenia podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka sumu 1.113,35 Eur (t.j. rozdiel medzi zaplatenou sumou a istinou poskytnutou žalobcovi na základe uzavretej Zmluvy o úvere)

10. Zároveň súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť súdny poplatok podľa § 2 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v platnom znení, za podaný návrh (žalobu) podľa položky 1 písm. a) Sadzobníka súdnych poplatkov, nakoľko žalobca ako spotrebiteľ je od platenia súdneho poplatku oslobodený (§ 4 ods. 2 písm. za) citovaného zákona).

11. O trovách konania rozhodol okresný súd postupom podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP podľa pomeru úspechu sporových strán v prejednávanej veci, s tým, že o výške týchto trov rozhodne súd prvej inštancie postupom podľa § 262 ods. 2 CSP.

12. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, ktorý sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

13. Uviedol, že podľa jeho názoru v konaní predchádzajúcom vydaniu napadnutého rozsudku došlo k naplneniu odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP. Odvolateľ namietal, že nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu. Tak ako v rámci prvoinštančného konania, aj v podanom odvolaní žalovaný zotrval na svojej námietke právoplatne rozhodnutej veci (res iudicata) ako neodstrániteľnej prekážke konania, argumentujúc, že o platnosti jednotlivých častí Zmluvy o úvere

č. 609001078 zo dňa 28.08.2012 už bolo rozhodnuté rozhodcovským rozsudkom sp. zn. SR 09718/14 zo dňa 30.10.2014. Poukázal pritom na ustanovenia § 161 a § 230 CSP, ako aj § 35 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní. Na podporu svojich tvrdení odvolateľ poukázal aj na rozhodnutia vnútroštátnych súdov a viaceré rozhodnutia ESD. Vo vzťahu k rozhodcovskej zmluve žalovaný uviedol, že podľa ust. § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka je neprijateľnou zmluvnou podmienkou dojednanie, ktoré vyžaduje v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby boli spory s dodávateľom riešené výlučne v rozhodcovskom konaní. V danej súvislosti kládol odvolateľ dôraz na podmienku výlučnosti rozhodcovského konania. Uviedol, že rozhodcovská zmluva dohodnutá medzi žalobcom a žalovaným je tzv. nevýhradnou rozhodcovskou zmluvou, nakoľko umožňuje každej zmluvnej strane domáhať sa ochrany svojich práv buď prostredníctvom rozhodcovského konania alebo súdneho konania. Na podporu svojich tvrdení žalovaný tiež prezentoval teoretické východiská týkajúce sa prípustnosti rozhodcovského konania v spotrebiteľských veciach, konštatujúc, že žalobca mal možnosť v zmysle Rozhodcovskej zmluvy od nej odstúpiť v lehote 10 dní, ktorá možnosť bola zakotvená v čl. II. ods. 3 predmetnej zmluvy, ktorú však žalobca nevyužil. Medzi sporovými stranami bola v danom prípade uzatvorená Rozhodcovská zmluva na samostatnom liste papiera, oddelenom od Zmluvy o úvere. Naviac podpisom Rozhodcovskej zmluvy žalobca vyhlásil, že s jej uzatvorením súhlasí a zároveň vyhlásil, že bol pred jej uzatvorením osobitne poučený o dôsledkoch jej uzatvorenia. Žalovaný teda splnil všetky obligatórne náležitosti vyžadované platnou právnou úpravou, keďže Rozhodcovská zmluva bola v danom prípade uzatvorená písomne, individuálne na samostatnom liste papiera, oddelená od Zmluvy o spotrebiteľskom úvere a žalobcovi bola daná možnosť využitia riešenia sporov pred rozhodcovským alebo všeobecným súdom. Okrem toho odvolateľ nepovažoval Zmluvu o úvere č. 609001078 zo dňa 28.08.2012 za spotrebiteľskú, ktorú by bolo možné posudzovať výlučne v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka. Zmluvné strany uzatvárali zmluvu v zmysle § 269 ods. 2 a nasl. Obchodného zákonníka, z čoho vyplýva, že iný zákon na daný zmluvný vzťah nemožno aplikovať. Vzťah Obchodného zákonníka a Občianskeho zákonníka je založený na subsidiárnom základe, čo znamená, že Občiansky zákonník je vo vzťahu k Obchodnému zákonníku všeobecným a podporným právnym predpisom. Vylúčiť aplikáciu Občianskeho zákonníka ako všeobecnej občianskoprávnej úpravy možno v obchodno-právnom vzťahu, len vtedy, ak dohoda zmluvných strán vylúči aplikáciu dispozitívneho ustanovenia Občianskeho zákonníka. V zmluve o úvere č. 609001078 zo dňa 28.08.2012 uzatvorenej medzi stranami sporu je uvedené, že veriteľ je oprávnený poskytnúť dlžníkovi úver v sume 1.000,00 Eur a dlžník sa zaväzuje zaplatiť veriteľovi túto sumu zvýšenú o príslušný poplatok vo výške 730,00 Eur, t.j. celkovo zaplatí čiastku 1730,00 Eur v 10 mesačných splátkach po 173,00 Eur počnúc dňom 22.09.2012. Z uvedeného vyplýva, že nemožno hovoriť o absencii výšky, počtu a termínu splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Dlžník sa Zmluvou o úvere zaviazal k úhrade 10 splátok vo výške 173,00 Eur s termínom splatnosti dňa 22.07.2013. Odvolateľ ďalej uviedol, že v predmetnej Zmluve o úvere bola uvedená aj výška RPMN - 237,15 %, a teda tvrdenia žalobcu týkajúce sa absencie údaju RPMN sú nedôvodné. Výška úrokov podľa názoru odvolateľa nie je podstatnou náležitosťou Zmluvy o úvere, keďže podstatnou náležitosťou je záväzok dlžníka popri istine zaplatiť úroky, bez ohľadu na uvedenie ich výšky. V súvislosti s prejednávanou právnou vecou odvolateľ konštatoval, že v danom prípade na jeho strane nenastala ani jedna z foriem bezdôvodného obohatenia predpokladaná v § 451 Občianskeho zákonníka.

14. Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s napadnutým rozsudkom, ktorý považuje za vecne správny a riadne odôvodnený. Odvolanie žalovaného označil za účelové a nedôvodné.

15. Uviedol, že medzi sporovými stranami vznikol spotrebiteľský právny vzťah, na ktorý sa podľa ustanovenia § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka. Uzatvorená zmluva o úvere obsahuje viaceré neprijateľných zmluvných podmienok, pričom jednou z nich je Rozhodcovská doložka obsiahnutá v Rozhodcovskej zmluve - jedná sa o zmluvu v predtlačenej forme, ktorá tvorí neoddeliteľnú súčasť Zmluvy o úvere a ktorá so spotrebiteľom (žalobcom) nebola individuálne dojednaná. Spotrebiteľ (žalobca) nemal možnosť riadneho oboznámenia s predmetnou Rozhodcovskou zmluvou, v dôsledku čoho nemal možnosť ani pochopiť samotný spôsob fungovania rozhodcovského konania. Rozhodcovskú zmluvu považuje žalobca za neplatnú aj z dôvodu, že stavia žalobcu v postavení spotrebiteľa do znevýhodnenej situácie - Rozhodcovská doložka mu nedáva možnosť na výber medzi rozhodcovským konaním a konaním pred všeobecným súdom. Z jej obsahu je zrejmé, že o výbere súdu rozhoduje žalujúca strana, čo v prípade, ak je žalobcom veriteľ, ukracuje práva spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany. Na podporu svojich tvrdení žalobca poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 15CoE/20/2015,

ako aj na znenie dôvodovej správy k § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka. Žalobca tiež produkoval tvrdenia o následnej neprijateľnosti rozhodcovského rozsudku, zapríčinenej neprijateľnosťou rozhodcovskej doložky, ku ktorým uviedol viacero rozhodnutí súdov SR (napr. uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17CoE/175/2012 zo dňa 26.10.2012). Vo vzťahu k vydaniu bezdôvodného obohatenia žalobca uviedol, že Zmluva o úvere neobsahovala všetky zákonom stanovené náležitosti, absencia ktorých spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť spotrebiteľského úveru. Pokiaľ žalobca ako dlžník uhradil žalovanému ako veriteľovi sumu _____ nad požičanú sumu 1.000,00 Eur, došlo na strane žalovaného k bezdôvodnému obohateniu, s tým, že preplatok by mal byť žalobcovi vrátený.

16. Žalovaný vo svojej odvolacej replike v celom zopakoval svoju argumentáciu prezentovanú v podanom opravnom prostriedku.

17. Na odvolaciu repliku žalovaného reagoval tzv. odvolacou duplikou žalobca, ktorý poukázal na spotrebiteľský charakter uzatvorenej Zmluvy o úvere č. 609001078 zo dňa 28.08.2012 s poukazom na viacero súdnych rozhodnutí, s tým, že žiadal súd napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správne potvrdiť.

18. Žalovaný sa k vyjadreniu žalobcu, (ktoré mu bolo doručené dňa 11.10.2017), nevyjadril.

19. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP toto rozhodnutie v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správne.

20. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v celom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, pre rozhodnutie o uplatnenom nároku žalobcu a vecne správne rozhodol, pričom svoje rozhodnutie odôvodnil _____ v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd _____ v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP). V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že právu na odôvodnenie súdneho rozhodnutia (ako súčasť základného práva na súdnu ochranu) zodpovedá povinnosť dotknutého súdu dať odpoveď nielen na skutkové a právne otázky daného prípadu, _____ ale i na relevantné argumenty strán. V súdnej veci však okresný súd svoje rozhodnutie (i keď len stručne) odôvodnil. Právo na súdnu ochranu však nemožno zamieňať s „právom“ strany sporu byť pred súdom úspešnou; prípadne s „právom“ na vydanie rozhodnutia v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Preto nie je porušením daného základného práva, ak súd nerozhodne podľa predstáv strany sporu; vrátane predstáv o obsahu odôvodnenia súdneho rozhodnutia. S prihliadnutím na obsah dokazovania vykonaného okresným súdom popísaný v odôvodnení jeho rozsudku, krajský súd doplnil dôvody napadnutého rozhodnutia. Uvedený postup odvolacieho súdu je v súlade s uznesením Ústavného súdu SR sp.zn. IV. 350/2009 zo dňa 08.10.2009, podľa ktorého „...odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/2005, III. ÚS 264/2008, IV. ÚS 372/2008). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všetkých všeobecných súdov (tak prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu a prípadne _____ aj dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania“.

21. Krajský súd poukazuje na zodpovednosť žalovaného za obsahové vymedzenie svojho odvolania v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

22. Na doplnenie považoval odvolací súd za nevyhnutné reagovať na odvolacie námietky žalovaného formulované v podanom opravnom prostriedku, pričom v zmysle princípu neúplnej apelácie sa nezaoberal inými prípadnými pochybeniami okresného súdu.

23. Primárne je nutné zdôrazniť, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo _____ v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04). Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, _____ ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych

predpisov (napr. nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. III. ÚS 339/08, II. ÚS 197/07, II. ÚS 78/05, IV. ÚS 252/04).

24. Odvolací súd nepovažoval za dôvodnú odvoláciu argumentáciu žalovaného o tom, že predmetnú Zmluvu nemožno považovať za zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Zmluvný vzťah (Zmluva o úvere č. 609001078 zo dňa 28.08.2012) bol v prejednávanej veci uzavretý medzi osobou, ktorá v rámci svojej podnikateľskej činnosti v čase uzavretia zmluvy poskytovala úvery (žalovaný) a fyzickou osobou, ktorej bol poskytnutý úver mimo rámca akejkoľvek obchodnej či inej podnikateľskej činnosti (žalobca) - medzi žalobcom a žalovaným bola uzavretá spotrebiteľská zmluva o úvere, na ktorú sa aplikujú ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z. a ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Za spotrebiteľskú zmluvu sa považuje každá zmluva, bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Právna úprava spotrebiteľskej zmluvy sa stala súčasťou tzv. spotrebiteľského práva na základe novely Občianskeho zákonníka, vykonanej zákonom č. 150/2004 Z. z. Toto odvetvie práva sa vyznačuje aj prevahou kogentných noriem a predstavuje určitú odchýlku od všeobecnej koncepcie súkromného práva, vychádzajúcej zo zásady zmluvnej autonómie. Spotrebiteľské právo túto zásadu modifikuje za účelom zvýšenej ochrany slabšieho účastníka spotrebiteľského zmluvného vzťahu, ktorým je spotrebiteľ. Spotrebiteľská zmluva nepredstavuje samostatný ani nový zmluvný typ. Ide skôr o rovnorodý druh občianskoprávných zmlúv, prípadne aj obchodných zmlúv, ktoré majú charakter absolútneho obchodu, v ktorých druhým účastníkom zmluvy je spotrebiteľ. Pokiaľ sa jedná o aplikáciu Občianskeho alebo Obchodného zákonníka, je potrebné vychádzať z podmienok § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka a je vecou súdu, aby v každom jednotlivom prípade skúmal, či aplikácia Občianskeho zákonníka v konkrétnom spore je pre spotrebiteľa prospešnejšia, ako aplikácia Obchodného zákonníka. Avšak v žiadnom prípade by nemal rozhodnúť v rozpore s názorom spotrebiteľa, pretože v takom prípade by išlo o neprípustný zásah do zmluvnej autonómie strán záväzkového vzťahu. Navyiac z ustálenej judikatúry plyva, že i v prípade duplicitnej právnej úpravy rovnakých inštitútov súkromného práva je dôvodné aplikovať právnu úpravu o občianskych právach, a nie podnikateľské právo (pozri napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5MCdo 20/2009).

25. Odvolateľ v rámci svojho opravného prostriedku vyjadril svoj nesúhlas rozhodnutím prvoinštančného súdu o neprijateľnosti uzatvorenej rozhodcovskej doložky. Aj túto argumentáciu žalovaného odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú. Rozhodcovskú zmluvu uzatvorili strany sporu v rovnaký deň ako Zmluvu o úvere. Aj keď sa jedná o samostatný dokument, je nepochybné, že uvedená rozhodcovská zmluva bola uzavretá vo formulárovej podobe, ktorú predkladal žalovaný dlžníkom, nebola individuálne dojednaná, jej obsah žalobca ani nemohol ovplyvniť, a dopĺňali sa do nej len údaje o žalobcovi ako meno, bydlisko a rodné číslo. Na základe tejto rozhodcovskej zmluvy mohol veriteľ vec predložiť na prejednanie rozhodcovskému súdu, ktorý sám určil a vylúčiť tak z jej prejednania všeobecný súd, ktorý by bol inak na toto konanie príslušný. Spotrebiteľ (žalobca) týmto stratil právo brániť sa voči nároku veriteľa na všeobecnom súde v mieste svojho bydliska. V súlade s ustanoveniami rozhodcovskej zmluvy spočíval výber rozhodcovského súdu na zmluvnej strane podávajúcej žalobný návrh. Odvolací súd zastáva rovnaký názor ako súd prvej inštancie v tom smere, že konanie pred rozhodcovským súdom iniciuje práve veriteľ. Sám veriteľ, ktorý zostavil znenie rozhodcovskej zmluvy vo svojej vopred pripravenej formulárovej podobe, jednostranne určil, komu, resp. ktorému rozhodcovskému súdu, bude vec predložená. Poučenie dlžníka (žalovaného) o dôsledkoch uzatvorenia rozhodcovskej zmluvy s tým, že výber jednej z alternatív riešenia sporu spočíva na žalobcovi, nie je možné považovať za kvalifikované vysvetlenie vážnych dôsledkov rozhodcovského konania, poukázania na rozdiely oproti rozhodovaniu na všeobecnom súde a ponechanie spotrebiteľovi sa za primeraných okolností rozhodnúť vo vzťahu k rozhodcovskej zmluve. Ide len o zostručenie obsahu rozhodcovskej zmluvy v tom smere, že žalovaný žalobcovi uviedol, že bude rozhodovať rozhodcovský súd vybraný žalovaným a že spor môže byť rozhodovaný aj v súdnom konaní a v neposlednom rade, že výber je na podávateľovi žaloby. Vychádzajúc z komplexnej úpravy rozhodcovskej zmluvy je potom potrebné túto považovať v celosti za neprijateľnú, spôsobujúcu značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a to aj v nadväznosti na judikatúru Súdneho dvora Európskej únie (C-240/98, C-244/98, C-40/08, C-473/00, C-243/08, C-168/05).

26. Vo vzťahu k námietke odvolateľa ohľadne prekážky rozsúdenej veci sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje s rozhodnutím prvoinštančného súdu, ktorý sa s uvedenou námietkou žalovaného riadnym spôsobom zaoberal, posúdil ju ako nedôvodnú a svoje rozhodnutie náležitým spôsobom odôvodnil v odsekoch 64. a 65. napadnutého rozsudku. Len na doplnenie krajský súd poukazuje na rozhodnutie

Ústavného súdu SR sp. zn. I.ÚS 25/2014-11, ktorý sa stotožnil s argumentáciou krajského súdu týkajúcou sa právnej otázky prekážky rozsúdenej veci. Okrem iného uviedol, že „žalovanému treba uznať aj tvrdenie, že právoplatný rozhodcovský rozsudok na plnenie predstavuje prekážku rozsúdenej veci v konaní o určení, nie však rozsudok založený na neprijateľnej rozhodcovskej doložke.“ V tomto smere má odvolací súd za to, že otázka prelomenia materiálnej právoplatnosti je už vyriešená v rámci konštantnej judikatúry Najvyššieho súdu SR (napr. uznesenie NS SR 3Cdo/27/2011 zo dňa 29.01.2015).

27. Správne vyhodnotil prvoinštančný súd aj skutočnosť, že Zmluva o úvere, uzatvorená medzi žalobcom ako spotrebiteľom a žalovaným ako dodávateľom, neobsahuje niektoré z obligatórnych náležitostí v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia Zmluvy o revolvingovom úvere (bližšie odseky 73. a 74. napadnutého rozsudku), v dôsledku čoho je potrebné vzniknutý zmluvný vzťah považovať v zmysle § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy za bezúročný a bez poplatkov.

28. Na podporu správnosti záverov prvoinštančného súdu v tejto časti odvolací súd uvádza, že zákon č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzatvorenia Zmluvy o úvere v ustanovení § 9 ods. 2 taxatívnym spôsobom uvádzal náležitosti, ktoré musí Zmluva o spotrebiteľskom úvere bezvýhradne obsahovať. Následkom absencie čo i len jednej v tomto zákonnom ustanovení uvedenej náležitosti je bezúročnosť a bezpoplatkovosť spotrebiteľského úveru v zmysle § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. Jednou z obligatórnych náležitostí spotrebiteľskej zmluvy bol v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. účinného v čase jej uzatvorenia aj údaj o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Tento údaj nemožno odvodzovať od termínov jednotlivých splátok, od počtu dní od uzatvorenia zmluvy a počtu splátok, ale spotrebiteľ musí už na prvý pohľad bez akýchkoľvek matematických operácií presne vedieť, kedy, ktorým dňom dôjde ku konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (k tomu bližšie pozri napr. rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/465/2015 zo dňa 29.01.2016, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co/1546/2014 zo dňa 22.10.2015, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/140/2018 zo dňa 27.06.2018). Zmluva o úvere č. 609001078 zo dňa uzatvorená medzi stranami sporu dňa 28.08.2012 však uvedenú obligatórnu náležitosť neobsahovala. Na uvedenom právnom závere nič nemení ani tvrdenie žalovaného produkované v podanom odvolaní o tom, že deň splatnosti poslednej splátky úveru je dátum 22.07.2013, keď uvedený údaj v písomnom vyhotovení Zmluvy o úvere č. 609001078 zo dňa 28.08.2012 nefiguruje.

29. Absencia údaju o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. je sama o sebe dôvodom posudzovania zmluvného vzťahu uzatvoreného medzi sporovými stranami za bezúročný a bezpoplatkový v zmysle § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., následkom čoho bolo potrebné považovať odvolacie námietky žalovaného vo vzťahu k nesprávnemu právnomu záveru prvoinštančného súdu o absencii ďalších obligatórnych náležitostí Zmluvy o úvere za bezpredmetné. Z tohto dôvodu sa odvolací súd nimi už nezaoberal.

30. Nadväzne na to, rovnako správnym je záver okresného súdu uvedený v napadnutom rozhodnutí (v jeho bode 76. odôvodnenia), že ak žalovaný poskytol žalobcovi spotrebiteľský úver vo výške 1.000,00 Eur a žalovaný mu zaplatil celkom sumu 2.113,35 Eur, (čo medzi stranami sporu bolo nesporné), je nepochybné, že na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu v sume 1.113,35 Eur, ktoré je povinný žalobcovi v súlade s ust. § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka vydať.

31. Okresný súd vykonal v prejednávanej veci dokazovanie náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadami uvedenými v ust. § 191 ods. 1 CSP, súčasne spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania umožnil stranám sporu realizáciu ich procesných práv a nadväzne zákonným spôsobom vyhodnotil tak procesnú aktivitu strán, ako aj meritum veci. Po vykonaní a vyhodnotení dokazovania zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu vydal vecne správne rozhodnutie, ktoré zodpovedajúcim spôsobom v zmysle ust. § 220 až § 222 CSP aj správne a presvedčivo odôvodnil. Odvolaciu námietku nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia prvoinštančného súdu preto posúdil odvolací súd ako nedôvodnú.

32. Na základe vyššie uvedených skutočností a dôvodov odvolací súd rozsudok okresného súdu vo veci samej (t.j. vo výroku I. a II.) ako vecne správny potvrdil.

33. Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj odvolaním napadnutý a od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvoinštančného konania (výrok IV.), ktorý plne zodpovedá zákonným

ustanoveniam v ňom citovaným. Je nepochybné, že žalobcovi, ktorý mal vo veci plný úspech, podľa § 255 ods. 1 CSP prináleží nárok na náhradu trov konania proti žalovanému, ktorý vo veci úspech nemal. 34. Odvolací súd potvrdil aj vecne správne rozhodnutie okresného súdu v jeho výroku III., ktoré plne rešpektuje osobné oslobodenie žalobcu od platenia súdnych poplatkov (§ 4 ods. 2 písm. za) zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v platnom znení). S prihliadnutím na úspech žalobcu v konaní je potom s poukazom na výsledok konania podľa § 2 ods. 2 citovaného zákona daná povinnosť žalovaného zaplatiť súdny poplatok z návrhu na začatie konania (žaloby).

35. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na ich náhradu v rozsahu 100 %, nakoľko žalobca mal v tomto štádiu konania plný úspech. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

36. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).